

[Gottschalck-Hansen.]

Indenrigsministeren har såvel her i dag som i sit svar på det spørgsmål, det ærede medlem rejste her i tinget vedrørende dette problem i spørgetiden den 7. marts i år, vist forståelse og velvilje, idet ministeren gav tilsagn om, at man ved beregningen af tilskuddet pr. indbygger ville lægge det nye folketal fra folketællingen i november 1950 til grund, hvilket, som allerede sagt, vil medføre en merindtægt for kommunerne på ca. 2 mill. kr. Men dertil kommer, at indenrigsministeriet på grundlag af et forslag fra sygehusrådet har ydet tilskud til visse ambulante behandlinger og undersøgelser på sygehusene, hvilket yderligere betyder et mertilskud på 2—3 mill. kr. Der kan således ikke siges at være manglende forståelse på ansvarligt sted. Det er en indrømmelse, jeg synes man skulle tage imod med en vis taknemlighed og glæde og så iøvrigt være tilfreds med det omend betingede løfte, den højtærede minister gav, da han sagde, at man måske burde foretage den effektive forhøjelse for året 1951—1952.

Løvrigt er jeg enig med de tidligere ærede ordførere i, at der ganske givet må kunne foretages visse besparelser indenfor sygehusområdet. Der er ingen i denne sal eller dette land, der ønsker, at man skal gribe ind på uansvarlig måde, at man ikke skal give ordentlige arbejdsvilkår, og at patienterne ikke skal behandles på den bedst tænkelige måde. Men mon der ikke kunne vises noget større sparsommelighed, end tilfældet er, således at de formidable udgiftsstigninger, som netop på sygehusområdet har fundet sted, kunne holdes lidt i ave?

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen talte om, at ingen vel ville driste sig til at afvise tilskud til livsvigtige præparater. Jeg kan gøre det ærede medlem opmærksom på, at vi netop her i tinget forleden dag vedtog en lov om medicinydelse til livsvigtige præparater — det var ganske vist sygekassernes tilskud dertil, men det ligger i virkeligheden helt på linie dermed. Ingen ville vise sparsommelighed på et sådant område.

Dertil kommer, at selve lovforslaget efter min formening er kommet en postgang for sent, når det i lovforslaget hedder, at ændringerne får gyldighed for tilskud vedrørende regnskabsårene 1950—51, 1951—52 og 1952—53. Jeg kan ikke se rettere end, at vi er kommet så langt frem med hensyn til året 1950—51 — skatterne er udregnet —, at man ikke vil kunne gribe ind på nuværende tidspunkt. Jeg ville derfor finde det rimeligt, om sagen blev stillet i bero indtil videre og man trøstede sig med det tilsagn,

ministeren har givet, om eventuelt at tage spørgsmålet om forhøjelse op til overvejelse for 1951—52.

Jeg erklærer mig imidlertid villig til at drøfte sagen nærmere i et udvalg.

Niels Kr. Nielsen: Det spørgsmål, vi her behandler, angående sygehusvæsenet eller rettere fordelingen af de udgifter, der angår vore sygehuse, har jo været rejst gang på gang, siden vi fik den mellemkommunale udligningsfond, og der er for mig at se ingen tvivl om, at kravet vil blive stærkere og stærkere, efter som udgifterne stiger. Der er sådan set ikke noget mærkeligt i, at dette krav rejses igen, men jeg kan ikke se, at dette forslag vil bringe nogen lettelse i udgifterne — tværtimod. Det har altid været sådan, at de organer, der fører den mest fornuftige økonomi, er dem, der selv skal skaffe dækning for de udgifter, der bevilges; de vil altid være de mest påholdne — eller man skulle måske i denne forbindelse bruge udtrykket sparsommelige. Det betyder sikkert en forflygtigelse af det økonomiske ansvar, jo mere man flytter byrderne fra de organer, der foranlediger udgifterne, og lader andre, f. eks. i dette tilfælde den fælleskommunale udligningsfond, afholde dem.

En anden side af dette spørgsmål, som den ærede ordfører for forslagsstillerne har fremført, er de høje udgifter, som for amtskommunernes vedkommende udelukkende lignedes på fast ejendom. Jeg finder det noget besynderligt, at det netop er det radikale venstre, der i dette tilfælde vil føre an i en udvikling, hvor man flytter byrderne fra fast ejendom over på arbejde og forbrug, over på arbejdsomhed, flid og sparsommelighed. Samtidig med at vi i dag netop behandler et lovforslag om, at nu skal folk tvinges til at spare, søger man at spare på andre områder ved at lægge byrderne over på arbejdsomhed, dygtighed og flid. Resultatet af byrdefordelingen for amtskommunernes vedkommende er stort set, at det bliver det store landbrug, der får fordel af denne omlægning, medens byrderne lægges over på husmændene, på de mindre ejendomsbesiddere, på arbejdere og på den ungdom, der rykker ind i erhvervslivet. Jeg kan ikke se rettere end, at det er forkert, når man lader de offentlige byrder, der ligger foran pantegælden, rykke tilbage og pantegælden rykke frem på en gunstigere plads. Man skal herved også huske på de gårde, hvor man tænker på at hente jord til dansk ungdom, for ved at ophæve ejendomsskatterne eller de skatter, der hviler